

DNY SLOVANSKÉ KULTURY 2014

MAKEDONSKÁ A RUSÍNSKÁ KULTURA

28. - 31. 5. 2014 Kroměříž

www.dk-kromeriz/slovanske_dny_2014

V roce 2013 proběhl v Kroměříži velmi úspěšně první ročník DNŮ SLOVANSKÉ KULTURY, který vytvořil základ pro vznik nové festivalové tradice. Podnětem k vzniku projektu se staly oslavy 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu a potřeba akce s výrazným kulturním a vzdělávacím obsahem, jejímž cílem by bylo vytvoření platformy pro přirozenou prezentaci a spolupráci slovanských zemí. Orientace záměru vychází z historického a společenského postavení města Kroměříž jako přirozeného centra kultury a vzdělanosti, přezdívaného též „Hanácké Athény“. Dalším důležitým důvodem pro založení nové kulturní aktivity ve městě je propojení s cyrilometodějskou tradicí přímým odkazem na významnou kroměřížskou osobnost **Matěje Pavlíka (svatořečený pravoslavný biskup Svatý GORAZD II)**. Významná část jeho života, činnosti a odkazu jsou spjaté s městem Kroměříž a cyrilometodějskou tradicí (první česká mše proběhla v roce 1920 v Kroměříži, byl zakladatelem pravoslavné církve v ČR, napsal životopis Cyrila a Metoděje atd.).

Pozitivní výsledky a nesporný úspěch prvního ročníku festivalu vytvořily potřebný základ pro další pokračování projektu. Festival se proto bude konat každoročně na konci května v časové blízkosti dne slovanské kultury a vzdělanosti (24. května) a bude vždy výrazně zaměřen na posílení přirozené spolupráce všech slovanských kultur. Na rozdíl od prvního ročníku budou ty další ročníky vždy cíleně zaměřeny na 2-3 slovanské národy a národnosti. **Rovněž jsme navázali užší kontakt s FOREM SLOVANSKÉ KULTURY (Slovinsko) a další ročníky festivalu pak pořádat ve spolupráci a dle jeho strategie a cílů (<http://www.fsk.si/about-us>).** Klíčovým partnerem do budoucna ale bude projekt **Zlínského kraje EVROPSKÁ KULTURNÍ STEZKA SV.CYRILA A METODĚJE** – festival chce inspirovat i jiné participující země ke vzniku obdobných akcí.

ROČNÍK 2014

V roce 2014 se bude festival konat v termínu 28. 5. – 31. 5. a představí KULTURU MAKEDONSKOU A RUSÍNSKOU. **Prezentace makedonské kultury se koná k 20. výročí navázání diplomatických vztahů mezi Republikou Makedonie a ČR.** Pokud jde o připomenutí rusínské kultury, pak připomeneme **mj. 70. výročí odtržení Podkarpatské Rusi od Československé republiky (v říjnu 1944 vstoupila na Podkarpatskou Rus sovětská vojska).**

V rámci festivalu připomeneme i některá významná **KULTURNÍ výročí:**

- **50. let od vzniku jednoho z nejlepších děl světové kinematografie a nejkrásnější ztvárnění národní kultury Podkarpatské Rusi – STÍNY ZAPOMENUTÝCH PŘEDKŮ (1964)**
- **40 let od vydání LP Hany a Petra Ulrychovi**
- **30.let vzniku nejlepšího makedonského filmu PŘED DEŠTĚM (1964)**
- **výročí makedonské hymny (1944) i dvojí výročí významného skladatele a autora makedonské hymny Todora Skalovského (1909-2004) a autora slov Vlodo Maleski (1919-1984)**

STRATEGICKÉ CÍLE

- **VYTVOŘENÍ ZÁKLADU NOVÉ KULTURNĚ -SPOLEČENSKÉ TRADICE :** akce se bude konat každý rok v poslední dekádě měsíce května – po DNU SLOVANSKÉ KULTURY A VZDĚLANOSTI (24. května)
- **ZAHÁJENÍ LETNÍCH KULTURNÍCH AKTIVIT V KROMĚŘÍŽI :** v rámci DNŮ se uskuteční nejenom první velký koncert sezony, ale v jeho rámci se uskuteční i tradiční DEN DĚTÍ, jarmark a první projekce letního kina na Velkém náměstí
- **ATRAKTIVNÍ VÍKENDOVÁ AKCE S VELKÝM TURISTICKÝM POTENCIÁLEM :** akce je multikulturní a multižánrová, kromě atraktivních kulturních programů nabídne i pestrý jarmark, ochutnávku slovanských vín a potravin
- **SPOLUPRÁCE SE ZAHRANIČNÍMI INSTITUCEMI:** většina akcí bude pořádána ve spolupráci s ambasádami zemí výrazně spojenými s makedonskou a rusínskou kulturou (Makedonie, Slovensko, Ukrajina, Polsko, Rumunsko, Maďarsko, Srbsko ...). Rovněž budeme pokračovat v těsné spolupráci s Českými centry a nově pak se **SLOVANSKÝM KULTURNÍM FÓREM.**
- **SPOLUPRÁCE S DOMÁCÍMI AKTIVITAMI :** především s projektem EVROPSKÁ KULTURNÍ STEZKA CYRILA A METODĚJE, se souběžně probíhajícím festivalem MFF DM Zlín a také s organizacemi podporující aktivity menšin

PROGRAMOVÁ KONCEPCE

V roce 2014 opět nabídneme bohatý a pestrý program všech uměleckých žánrů se zaměřením na všechny cílové skupiny. Program bude delší a bude obsahovat i nabídku programu pro školy:

HUDBA

Krste BADAROVSKI (Makedonie)

Závěrečný koncert české i makedonské klasické hudby nabídne setkání velkou nadějí makedonské hudby klaviristy Krste Baderovski a jeho hudební hosté – operní pěvkyně a skladatelka Zuzana Michlerová, skvělý houslista ze Salzburgu a kytarista. Badarovski s úspěchem absolvoval statni Pražskou konzervatoř u zkušených českých pedagogů a pianistů, Františka Maxiana jr. a Evy Boguniove. Absolutorium ukončil jako jeden z nejlepších studentů generace. Badarovski je nositelem několika cen mezinárodních klavírních soutěží a je členem par kulturních a vzdělávacích organizací. V současné době učí hru na klavír na Základní umělecké škole v Jesenici u Prahy a koncertuje po Čechách a v Evropě jako sólista a s hudebními tělesy (anebo soubory). Velkým úspěchem byla i letošní účast ve finále prestižní soutěže PIANISTA ROKU 2014. Více o jeho kariéře můžete nalézt na jeho Webové stránce: www.krstebadarovski.com

ZUZANA MICHLEROVÁ (*1985) se od dětství věnovala zpěvu, hře na klavír, skladbě a klasickému baletu. V roce 2012 absolvovala Pražskou konzervatoř, kde vystudovala skladbu u prof. Otomara Kvěcha a operní zpěv u prof. Yvony Škvárové. Jako svou absolventskou práci na Pražské konzervatoři zkomponovala operu Pramen, která byla poprvé uvedena v Praze v roce 2012. Zuzana Michlerová se účastnila řady skladatelských a pěveckých zahraničních kurzů a dvakrát získala stipendium Italské vlády na studium hudby v Itálii. V roce 2013 se zúčastnila kurzu filmové skladby pod vedením nositele Oscara za hudbu k filmu Luise Bacalova na Accademia Musicale Chigiana v italské Sieně. Rovněž se účastnila skladatelských kurzů pod vedením Salvatore Sciarrina nebo Azia Corghiho a dále pěveckých kurzů pod vedením pěvců jako Giuseppe Sabbatini (Accademia Musicale Chigiana, Itálie), Caroline Pelon (Académie de Sablé, Praha), Richard Edgar Wilson, Della Jones, Peter Knapp a Josephine Barstow (Dartington International Summer School, Velká Británie).

BAKLAVA (Makedonie)

<http://www.baklava.com.mk/> - Baklava je hudební skupina - první oficiální koncert byl v roce 2005 . Skupina pracovala s tradičními lidovými písněmi , ale produkovala i vlastní písně ve velmi specifickém akustickém a minimalistickém zvuku worldmusic. Je to kvarteto zpívající v makedonském jazyce a název skupiny Baklava vychází nejenom ze známé turecké sladkosti, ale je také synonymem pro " Rhombus " (dokonalý geometrický tvar). V makedonské tradici je "baklava" navíc symbolem rovnosti , směsí různých kultur v oblasti umění a čtyř stran světa . Ve skupině časem docházelo k několika změnám a nakonec byla i skupina obohacena o významné instrumentalisty - Elena Hristova (zpěv) , Dejan Sibinovski (DAF) , kteří hráli s legendami makedonské hudby.

První album je pojmenované podle názvu skupiny - **"Baklava" (2007)**. Jestliže bylo záznamem živého vystoupení, pak druhé **"Kalemar" (2008)** je již studiové. Třetí album **"Me mankas mucho" (Chybíš mi tak moc) (2011)** sleduje stopy tradic sefardských písní , které přirozeně odrážejí zvuky světové hudby - směs různých hudebních stylů a jazyků. Po mnoha vystoupeních doma i v celé Evropě, několik hudebních videí, CD se dostala skupina i k filmu. **Na koncertech si můžete prohlédnout Elena Hristova (zpěv) , Dejan Sibinovski (DAF) , Dejan Teodosievski (violoncello) a Gjorgji Klincharov (Tambura) .**

JAVORY

koncert k 50. výročí trvání a s důrazem na alba Koločava a Nikola Šuhaj

Sourozeneckých 135 let (Hana 65, Petr 70), 50 let umělecké činnosti, 40 let Javorů a 5 let Javory beatu oslavíme řadou společných koncertů JAVORŮ a JAVORY BEATU. Společné koncerty nabídnou možnost poslechnout si to podstatné z celé naší HUDEBNÍ HISTORIE - od beatových začátků se dostaneme až k nejnovějším písničkám. Snad v nich uslyšíte padesátiletou cestu souboru k Javorům, co rostou z vědomí kořenů a odmítají dobové zařazování. Snad zaslechnete bigbeat v houslích a cimbálu Javorů, v Javory beatu zase energii bez přebytných decibelů. A nakonec si vychutnáte nejoblíbenější melodie v nástrojově pestrém společném závěru.

V dětství oba sourozence výrazně ovlivnila opera, protože jejich otec byl operním pěvcem (tenor), sólistou Janáčkovy opery v Brně. Petr, o pět let starší, většinou prosazuje svou převahu. První Petrovy písničky zazněly v studentském divadle v Brně. Hana v nich zpívala zpočátku nesmělé druhé hlasy. Big beat Vulkán s názvuky folk rocku, vliv slavných skupin šedesátých let a spolupráce s Alešem Sigmundem - to vše dvojici postupně proměňuje. Jejich písničky dobývají hitparády. S rockovými Atlantis jsou úspěšní i v zahraničí. Rodící se šoubyznys vynáší Ulrychovy do československých hvězdných výšin. Kritické období nastává v roce 1968. Petr hned ráno 21. srpna 1968 zpívá živě do ilegálně vysílaného rozhlasu píseň Zachovejte klid (pravdu nezničí tanky, jděte pryč, my máme pravdu, vy jenom bič, zradu a bič). Nedlouho na to spolu s orchestrem Gustava Broma nahrávají s Hanou LP Odyssea, první doloženou fúzi rockové kapely a big bandu, a zároveň své první monotematické album. Nahrávka ale putuje díky normalizačnímu patolízalství tehdejšího vedení Supraphonu do archivu.

Hana v roce 1971 získává Zlatou Bratislavskou Lýru. Vystupuje ze stínu bratra, který se postupně prosazuje spíše jako autor. Nahrává sólové LP Pojdte dál, chci být chvíli s vámi. Normalizace je ale na postupu: Petra

dostihuje anonymní, ale snaživě dodržovaný zákaz veřejného provozování v rozhlasu a televizi. Tím ale mizí z obrazovky a rozhlasu i Hana, protože sourozenci koncertují výhradně společně a společná je také většina písní. Shodou okolností je v tomto období písničkář Ulrych naplno vtažen moravským folklorem. Objevuje v něm beat (úder, puls); zjišťuje, že cimbál je bicí nástroj, že puls houslí je rytmus, který ve světové hudbě nemá obdobu. A že to platí i o vnitřním rytmu moravských táhlých písní. Vznikají Javory jako předobraz československé world muzic. Po delší době se prosazují. Písničkář se přitom poznenáhlu mění ve skladatele. Vznikají monotematická alba Nikola Šuhaj loupežník, Meč a přeslice, Marketa Lazarová. Souběžně pak řada filmových a scénických hudeb: Sonáta pro zrzku, O statečném kováři, Legenda, Radúz a Mahulena, Koločava, My holky z městečka, Díky za každé nové ráno. Toto rozkošatění vrcholí dalším sólovým albem Hany Ulrychové. Na LP Tichý hlas tentokrát ale pokorně slouží jednomu z vrcholů Petrovy tvorby; hudbě k nerealizovanému filmu. V roce 1993 se Javory stabilizují v prakticky dnešní podobě. Přicházejí mimořádně schopní hudebníci, manželé Kateřina Štruncová (housle, zpěv, zobcové flétny) a Dalibor Štrunc (cimbál a zpěv). Vzniká řada písničkových CD a zároveň různé kompilace. Veřejnost zná ale Javory především z koncertů. Je to kvalita jejich živých vystoupení, která na sebe postupně váže publikum a plní sály. Také jeviště Městského divadla v Brně zúročuje postupně autorský a interpretační potenciál bratra a sestry. Jeho šéf, autor a režisér Stanislav Moša, jim dává prostor v několika inscenacích. Z nich zejména Koločava je trvalou součástí repertoáru a stává se jedním z kultovních představení. V roce 2006 nahrávají Javory nové písničky na albu Stromy, voda a tráva. Petr se snaží o fúzi směrem k rockovějšímu zvuku, ale je to zatím jen vykročení. Hana mezitím vydává sólovou kompilaci „(nejen) Tichý hlas – to nejlepší z let 1968 až 2006“, opět těsně svázanou s tvorbou bratra. Zásadní krok směrem k jiné než houslovo-cimbálové zvukové energii znamená až pokus o CD bez houslí a cimbálu - Javory beat. Je to zpočátku jen název alba (Indies 2009) a studiové kapely, která ho nahrála. Postupně se začíná utvářet pódiová souběžná hudební formace k tradiční sestavě. Prodělává personální i hudební vývoj. Mezitím Hana chystá sólové CD. Tentokrát se chce, aniž by s realizací příliš spěchala, odpoutat od Petrova autorství. Také Petr cítí, že už je čas pokusit se o sólovou písničkářskou výpověď. Nabídka vydavatelství Indies vyústí v jeho roční práci na nových písničkách. Autor a aranžér se v nich přes košatost a experimenty ve své filmové a divadelní tvorbě vrací k základnímu písňovému tvaru. Obklopuje se partou spřízněných muzikantů a ve svém společném projevu jdou až na samou dřeň v odmítání dobových počítačových vylepšení, ve snaze o živý projev bez studiových berliček. Hudební skládanka se pomalu plní. Je v ní energie elektrické kytary (Miloš Koubek), náhrada bicí soupravy cajonem (Pavel Plch a Ctibor Bártek). Klávesy (Ondra Strouhal) jsou obohaceny harmonikou, zjevné je využívání možností pražcové i bezpražcové basové kytary (Kuba Šimáně). Vše občas doplní lyrika nylonové kytary, pohodovost ukulele a na světě je CD Bratr sestry (2012). Jiří Plocek na obalu desky píše: S občasným přispěním své sestry Hanky vytváří bratr sestry kytici jednoduchých písniček, v nichž cítíme všechno – starý poctivý beat, stejně jako moravskou lyriku a špičkování klezmerské muziky.

LIVADA (ČR, Makedonie)

Napříč celým Balkánem, ve všech jihoslovanských jazycích (ale také v rumunštině) znamená slovo livada "louka", v makedonštině však také navíc až příliš namalovanou ženu...! Pod poctivě namalovanou tvář Livady se skrývá barevný městský folklór rušných čaršijí a bazarů i poklidných hospůdek-mean, prosté a ve své prostotě meditativní písně zapadlého, hornatého makedonského venkova i čalgija - společné muzicírování s výraznými tureckými a orientálními prvky... Nalejte si s námi sklenku dobrého makedonského vína, dejte si ovčí sýr a olivy a zaposlouchejte se do (nejen) makedonských lidových písní..

<http://livada.wz.cz/>

RUSÍNSKÉ folklórní soubory

několik rusínských folklórních souborů z Východního Slovenska i Podkarpatské Rusi. **Ale i z ČR – skupina Skejušan, která kromě folklórního vystoupení představí i stloukání másla a vaření tradičních rusínských jídel. Vystoupí i další rusínské skupiny ze Slovenska - FS Ruthenia rusínsky folklórní soubor, který působí na Slovensku při mládežnické rusínské organizaci Molody Rusyny. Jako hosé přijedou i další muzikanti z Východního Slovenska a Zadkarpatské Ukrajiny.**

FILMY

PŘED DEŠTĚM (Makedonie 1994, M.Mančevski)

Na balkánské krizi je pro většinu lidí otřesné, že se odehrává v zemi, o které se domnívali, že ji rozumí. Náhle se v ní ale dějí apokalyptické hrůzy, pro které chybí racionální vysvětlení. Na film o válce v bývalé Jugoslávii se "čekalo" dva roky od vypuknutí konfliktu. Je ale příznačné, že když nakonec vznikl, natočil ho debutant žijící deset let mimo rodnou Makedonii. Před deštěm se skládá ze tří povídek, jejichž děj postupně ozřejmuje celý příběh. Pomocí subjektivního pohledu navzájem velice odlišných protagonistů se pokouší vynést na světlo kořeny etnických konfliktů. První část nazvaná Slova se odehrává v makedonském pravoslavném klášteře. V povídce Tváře se přenášíme do Londýna a teprve ve třetí povídce Obrazy se kruh uzavírá. Mezinárodně financovaný a obsazený film poněkud utrpěl "vedlejšími příznaky" naprosté většiny koprodukcí. Místy z něj číší snaha být za každou cenu exkluzivní, postavy filmu jsou někdy neživé - postupně jen naplňují dějová schéma a předžvýkaná klišé, snímku chybí mu i špetka poezie a ironie. Ale kladů má film přece jenom víc - dobře je tu zobrazen šrapnelový efekt balkánského konfliktu, výborně zvládnutá je složitá architektura příběhu, slušně vybraní jsou i herci. Navzdory uvedeným nedostatkům je Před deštěm jeden z nejlepších současných evropských filmů. **Nejlepší makedonských film všech dob s dubutující Labinou Mitevskou !!!**

STÍNY ZAPOMENUTÝCH PŘEDKŮ (Ukrajina 1964, S. Paradžanov)

Zvláštní lyrikou prodchnutá novela největšího ukrajinského spisovatele Mychajla Kocjubynského a zřejmě nejlepší ukrajinský snímek všech dob. Expresivní uchopení snímku je dovedeno k dokonalosti, nezastavitelná ruční kamera snímající autentickou folklórní směs, experimenty s barevností, lidová i umělá hudba, společně s věrným zobrazením světa Podkarpatské Rusi na přelomu 19. a 20. století asociující magické huculské prostředí - jsou bezesporu tou hlavní hodnotou v celém snímku. Příběh je podáván epizodicky, náznakově, ovšem ani zde se nezapře majestátní osudovost a nesmlouvavost baladického vyprávění východoslovanského světa. **Nejoceňovanější ukrajinský a ruský film odehrávající se v Zakarpatské obl. Ukrajiny - na někdejší Podkarpatské Rusi.**

VELKÁ VODA (Makedonie 2004, Ivo Trajkov)

Adaptace úspěšného románu Živka Činga. V Jugoslávii skončila druhá světová válka. Sirotek Lem je umístěn do domova uprostřed hor. Zařízení je však spíše pracovním táborem pro děti padlých nepřátel, kde jsou děti tvrdě převychovávány v duchu komunistické ideologie. Jednoho dne do sirotčince přivedou tajemně vyhlížejícího chlapce Isaka. Lem se k němu přimkne jako ke své poslední naději na přežití. Celý příběh je konečným zúčtováním života úspěšného starého muže. Nejedná se o přesnou historickou rekonstrukci, Trajkov totiž nahlíží svět lágrů, pomatených ideologií a vůbec celou situaci ve válkou rozvrácené zemi očima dětských hrdinů. Suverénně zvládnuté dílo je vrcholem režisérovy dosavadní tvorby. **Režisér žije v ČR a učí na FAMU. Společnost přátel jižních Slovanů (<http://www.spjs.cz/>) dá do prodeje knižní vydání knihy Živka Činga Velká voda a jiné prózy, která obsahuje kromě Velké vody i téměř všechny povídky ze dvou dalších autorových sbírek povídek.**

BALADA PRO BANDITU (ČR 1978, Vladimír Sís)

Román Ivana Olbrachta o proslulém loupežníkovi inspiroval v sedmdesátých letech 20. stol. vznik úspěšného divadelního muzikálu, který uvedlo brněnské Divadlo na provázku. Zfilmovaná verze inscenace se odehrává v přírodním amfiteátru, kde se setkává drama s podmanivou hudbou country. Drama Nikoly Šuhaje a jeho milované Eržiky prolíná se záběry přihlížejících diváků. „Zabili, zabili chlapa z Koločavy,“ zpívá se v prologu o mrtvém zbojníkovi. Pak se začne odvíjet příběh osudové lásky, do níž zasáhnou intriky vrchnosti i zrada Nikolových bližních... Autorem libreta byl tehdy zakázaný dramatik Milan Uhde, jehož jméno se nesmělo objevit v titulcích. V úloze úlisného lichváře Mageriho se blýskl Bolek Polívka. **Zdařilý film podle velmi úspěšné divadelní adaptace. Autorem hudby je Miloš Štědroň.**

DÍKY ZA KAŽDÉ NOVÉ RÁNO (ČR 1994, Milan Šteindler)

Film vznikl podle scénáře Haliny Pawlowské, která tu čerpala inspiraci ze svého vlastního rodinného zázemí. Hořká komedie o životě, v níž hlavní roli hraje láska, odvaha, smích i smrt. Film je mozaikou dvaceti let, které prožívalo Československo po sovětské okupaci v roce 1968. **Hrdiny filmu jsou dávní přesídlenci z Podkarpatské Rusi, kteří sice v Čechách zakořenili, ale neztratili svou zemitost a svéráz.** Příběh dospívající Olgy, jejích přátel, rodiny a vrstevníků je natočen s ironií a humorným nadhledem. Byl oceněn čtyřmi Českými lvy (v kategorii nejlepší film, za scénář Haliny Pawlowské, za režii Milana Šteindlera a za ženský herecký výkon Ivany Chýlkové v hlavní roli) a obdržel nominaci na Oscara. Cenu za scénář získal v americkém Hollywoodu a stříbrného sv. Georgie za režii na MFF v Moskvě 94.

SAMOTÁŘI (ČR 2000, David Ondříček)

Sedm mladých lidí prožívá v průběhu několika dní události, které radikálně ovlivní jejich budoucí život. Rozhlasový moderátor malého pražského rádia Petr se rozchází se svou dlouholetou přítelkyní Hankou. Tu chce získat pro sebe neurotický doktor Ondřej, který dívku už léta pronásleduje svou vtíravou pozorností. Ondřejova manželka Lenka si však odmítá připustit, že by otec jejích dětí mohl zradit jejich úhledný maloměstský život. Do osudů obou dvojic zasáhnou i křehká makedonská barmanka Vesna hledající v Čechách ztraceného otce, cynický manipulátor Robert a oddaný milovník marihuany Jakub. Kontrast k osudům osamělých mladých lidí, kteří se více či méně úspěšně pokoušejí vyznat sami v sobě, tvoří Hančini usedlí rodiče a skupinka japonských turistů toužících poznat "typickou" českou rodinu... Příběhy samotářů uprostřed davu, kteří si připadají bezmocně vláčení zlomyslným osudem uvnitř svých ekonomicky pohodlných životů, vyprávějí autoři v tragikomické poloze. **Ve filmu vystupuje i slavná makedonská herečka Labina Mitevska.**

VÝSTAVY

SLOVANSKÁ KARIKATURA Z OSTEN

Výstava kresby a prací na papíře byla nabídnuta Galerii kritiků z Makedonie jako první příležitost představit v Praze mezinárodní sbírku s více než čtyřicetiletou tradicí z Muzea kresby a grafiky v Skopje. Muzeum bylo založeno v roce 1945, v roce 1969 k němu ještě přibýlo Muzeum karikatury – World Gallery of Cartoons. Sběrka byla vytvořena postupně z exponátů výstav Mezinárodního bienále kresby a karikatury, jež se střídavě koná každý rok ve Skopje a zahrnuje i účast českých umělců. Obsahuje práce renomovaných umělců, např. Pabla Picassa, Vitalyho Komara, Christa a Jeane-Claude, Ernsta Fuchse, ale i Adolfa Borna, včetně mnoha zástupců mladé generace. Galerie kritiků byla oslovena zejména proto, že pořádala rovněž výstavy prací na papíře i v zahraničí (např. výstava Papiriál – Jak to bylo s Kainem a Abelem, Praha - Hamburg 2009-2010 nebo mezinárodní výstava From Different Corners=Z různých koutů, konaná v Německu, Holandsku, Rakousku, Francii a v Praze, 2011-2012). **Výstava sbírky OSTEN bude sestavena dle výběru kurátorů po dohodě s pořadateli, s důrazem na oceněné exponáty z posledních ročníků bienále Osten a na představení mladých autorů především pocházejících ze slovanských zemí.**

<http://www.osten.com.mk/aboutus.aspx?mid=6&lang=2>

FEDOR VICO : Rusíni sú mlčiacia menšina

Průřez tvorbou jednoho z nejvýznamnějších československých karikaturistů a navíc rusínské národnosti. **FEDOR VICO (1944)** - patří k uznávaným karikaturistům a jeho tvorba se již objevila v mnoha periodikách. Významnou částí jeho tvorby jsou karikatury tykající se života Rusínů doplněné textem v rusínštině . Fedor Vico se narodil 9. listopadu 1944 v Šapinci . S karikaturou začal již jako student Střední školy uměleckého průmyslu v Bratislavě. Nejdříve publikoval v satirickém časopise Roháč . Pro tento časopis vytvořil karikaturu postavy Jánošíka, kterou dlouhodobě realizoval pod názvem Dereš Fedora Vica . Seriál vyšel knižně v roce 1969 . Jelikož se v něm nepřímou dotkl tehdejší politické situace, kniha byla stažena a autor dostal zákaz publikovat . Kreslení zbojníci se pak čas od času objevovaly na různých místech, ale pod původním názvem se vrátili do Roháče až v roce 1990 . Po zániku Dereš vycházel v časopisech Aréna , Mosty a Bumerang .

V roce 1975 dostal povolení publikovat, ale jen v regionálním tisku . Rozhodl se pro týdeník Nové žitja , kde začal publikovat rusínsky seriál " Il'ko Sova z Bajusová " . Po pádu komunistického režimu v roce 1989 pokračoval v publikování v rusínských Národním novinkách . Seriál vyšel později i knižně . Za své publikování byl oceněn cenou Slovenského literárního fondu. Jeho karikatury se objevily v mnoha domácích i zahraničních publikacích . Z deníků můžeme zmínit Lidové noviny v České republice, jeho postřehy se objevily ve slovenském deníku SME av Jihomoravském Večerník . Fedor Vico již tradičně organizuje v Prešově mezinárodní soutěž kresleného humoru na téma pivo - Zlatý soudek . Je aktivním členem rusínské obrody a Sdružení inteligence Rusínů.

ATANAS TALEVSKI (1954-2006) - Neznámá Makedonie

Narozen ve Velesu, rodném městě Rajka Žinzifova, Jordana Chadžikonstantinova-Džinota, Gemidžiů, Kosty Racina. Právě tam na břehu Vardaru tráví větší část svého života. Právě u Vardaru se v něm probouzí touha vidět svět takový, jaký je, a ne takový, jak mu o něm vyprávěli jiní. Stejně jako se z dítěte stane dospělý, stává se ze zvědavosti láska k dálkám a neprožitým okamžikům radosti při setkáních s neznámými duchovními hodnotami. V rodném Velesu se zamiluje do umění fotografie. Krok za krokem prostupuje stále hlouběji tajemství techniky fotografování. Fotografie se stane jeho stěžejním tvůrčím zájmem a současně i výzvou k plodné tvorbě. Čímsi zachraňuje svět před zmizením, spojuje kultury a národy různých zeměpisných šířek.

Životní dráha jej vede k mostům Temže, k břehům Jordánu či do svatého Jeruzaléma, do Istanbulu nebo k chladnému Baltu. V roce 1990 se stěhuje do Ochridu. Od této doby se již aktivně věnuje umělecké fotografii. Starobylá svatyně a duchovní pokladnice makedonské kultury v Atanasovi umocňuje touhu po nových cestách a setkáních s lidmi celého světa. Přání poznávat neznámé kultury roste a je doprovázeno i jeho osobním duchovním růstem. V Ochridu, na místech, kde bývala Klimentova literární škola, a pod klenbami chrámu svaté Sofie anebo na samém břehu jezera si Atanas rozšiřuje své obzory a obohacuje své poznání. O tom svědčí mimo jiné i jeho jazykové znalosti - ovládá francouzštinu, řečtinu, srbštinu a albánštinu, před tím se učil i anglicky, německy a polsky.

Ochrid mu poslouží i při dalších cestách, nových setkáních a kontaktech. Na všech svých cestách je vždy vyzbrojen fotoaparátem, svým nejlepším přítelem a souputníkem. Domů se pak vrací obohacen o nové fotografie míst, jimiž procházel, a lidí, s nimiž se setkával. S fotografiemi, na nichž jsou zvěčněny události odlišné od těch z toho našeho kousku světa, a lidé, rozdílní od nás samých, a přesto postavy i životy blízké a lidské. Fotografie uchovává vzpomínku prožitých setkání a spatřených zemí. Fotografie pomáhá uchovat minulost jako živou část naší přítomnosti i budoucnosti.

Při fotografování Atanase nejvíce zajímá člověk a jeho osud. Na jeho snímcích jsou obyčejní, malí a zdánlivě bezvýznamní lidé. Ve skutečnosti jsou však právě tito lidé základem tohoto našeho světa. Jsou to tváře, které by se nemohly nikdy dostat na titulní strany novin a časopisů - tváře, které ukazují svět, v němž žijeme, bez masek a úprav. Fotografie Atanase Talevského jsou zrcadlem, ve kterém se nejlépe odráží náš svět, vymalován v přírodních barvách přijmout nebo alespoň pochopit. Atanasovy snímky jsou naše svědomí, ale také naše neschopnost podívat se tváří v tvář pravdě. Jsou důkazem našeho pokusu o útěk z reality tohoto světa.

Když si prohlédneme tyto fotografie, na chvíli zapomínáme, že jsme v Ochridu na břehu Ochridského jezera. Zdá se nám, jakoby nás Talevského snímky chytaly za ruce a unášely někam daleko. Od klášterů ve Francii přes saharské písky do indických ulic, až k dálkám Kambodži a Vietnamu. Vidíme bílé, černé i žluté tváře, do nichž život vepsal všechnu svoji surovost i krásu. Tváře, bez rozdílu zda mladé nebo staré, vyprávějí o okamžicích štěstí nebo o veselém dětství, o těžkém i smutném životě. Před očima nám přelétají různé světy s jasným poselstvím: všichni jsme stejní!

Jen barvy fasád a jména míst jsou jiná. Bezdomovci a žebráci, děti i starci, i mniši jsou různí. Podstata je však jedna a tatáž. Dítě z Makedonie se směje stejným smíchem jako dítě z Indie a Vietnamu. A smutek starého Inda nad ztraceným mládím není o nic menší a o nic lehčí, než strádání chudého Rumuna. Radost a smutek, stejně tak jako štěstí a neštěstí, jsou lidsky stejné na Východě i na Západě. Jen barvy a jména jsou jiné!

Na jednom místě a v tomtéž okamžiku nám fotografické umění Atanase Talevského otevírá oči, otevírá nám svět, který se mnozí usilovně snaží ukrýt a zapomenout. I přesto však, to co nám se zdá v každodenním životě ošklivé a odpudivé, vypadá na Talevského fotografiích jako oslňující a krásné. Možná, že by nebylo špatné hledět na svět jako na krásnou fotografii. Možná, že tomuto světu chybí odvaha pohlédnout do zrcadla a setkat se tváří v tvář se všemi svými barvami, aniž by některé zakrýval a jiné vyzdvihoval.

Když si prohlížíme tyto fotografie, probouzejí se v nás vzpomínky a pocity, nutí nás, abychom přemýšleli a ptali se: kdo jsme, kde jsme a kde skončíme? Slunce už dávno zapadlo. Den ustoupil před přicházející nocí, na jezeře se zvolna zdvihaají vlny. Zdá se, jakoby zlehka a potichu polykaly břeh. Rozhlížíme se do okolí. Na všech zdech jsou zavěšeny fotografie, jedna vedle druhé. Tentokrát putujeme makedonským prostředím s fotografiemi mnohem bližšími, a snad i srozumitelnějšími. Procházíme úzkými ulicemi Ochridu a Velesu, opuštěnými a zapomenutými vesnicemi make-donského venkova, údolím řeky Bistry. Prostřednictvím blankytné modři Ochridského jezera pociťujeme teplo makedonských staletých svatyní.

Vstáváme a vycházíme ven. Před vchodem se ještě zastavujeme a znovu rozhlížíme. Ano, jsme zde, v Ochridu i v naší každodennosti. V ulici Kosty Abraše, u vchodu číslo popisné 19, s tichým úsměvem nás vyprovází Atanas Talevski a zve k další návštěvě. Určitě se zase vrátíme, neboť zůstalo mnoho neprohlédnutých fotografií a mnoho neobjevených tajemství.

DANA KYNDROVÁ - fotografie z Podkarpatské Rusi

„ ... Poprvé jsem se na Podkarpatskou Rus (dnes Zakarpatská Ukrajina) vypravila v srpnu 1991, pár dní po moskevském puči. Rozpad sovětského impéria byl na spadnutí a já jsem si tehdy naivně myslela, že tento kus země, o který nás Stalin koncem války bezostyšně okradl, by se opět mohl stát součástí Československa. Politika je však věc složitá a já záhy pochopila, že se žádná náprava křivd a vracení konat nebude. Po rozpadu Československa se této iluze definitivně vzdali i samotní podkarpatští Rusíni. Cesta do Evropy se jim uzavřela a marasmus, do kterého je přivedl komunistický režim, se díky katastrofální hospodářské situaci Ukrajiny začal čím dál více prohlubovat...“

Dana Kyndrová - narozena 4. 4. 1955 v Praze. Maturovala na Gymnáziu Jana Nerudy v Praze (1974), vystudovala ruštinu a francouzštinu na Filozofické fakultě UK v Praze (1979), vyučovala na katedře jazyků FSI ČVUT a AMU v Praze (1980 – 1992), fotografovat začala v roce 1973 a věnovala se vždy černobílé humanistické fotografii. Od roku 1976 byly její fotografie vystaveny na více než šedesáti autorských a mnoha dalších společných výstavách v České republice i zahraničí. Průběžně pracuje na dlouhodobých projektech Podkarpatská Rus, Žena, Poutní místa a Rusové. V letech 1990 – 1991 zachytila na svých snímcích odchod sovětských vojsk z České republiky. Její fotografie byly několikrát oceněny v soutěži Czech Press Photo. V roce 1998 získala hlavní cenu v národním kole Fujifilm Euro Press Photo Awards. Práce Dany Kyndrové jsou zastoupeny ve sbírkách Moravské galerie v Brně, Musée de l'Élysée, Lausanne (CH); Side Gallery, Newcastle (GB); Bibliothèque Nationale, Paris; ICP, New York; Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a Pražského domu fotografie.

IVANA JAŠMINSKÁ : RUSÍNÍ

Každý z nás má nějaké spirituální místo, které ho provází od dětství. Jeho obrazy čas od času pronikají do našich vzpomínek v různých intervalech a s různou intenzitou. Otevírají tunely do našeho nitra, kterými se vracíme, v nichž bloudíme a při tom stále objevujeme nová znamení a symboly. Nutí nás přemýšlet nad věcmi, o kterých jsme se domnívali, že jsou dávno zapomenuté, vyřešené, poznané, překonané, ale čím dál víc při tom poznáváme, že jsou naší nedílnou součástí.

Před třemi lety mě mé tunely přivedly zpět na východní Slovensko, místo mého dětství ve společenství lidí, kteří žijí v těsném kontaktu s drsnou přírodou a Bohem. Od té doby se vracím pravidelně. A neustále objevuji. Lidi s rozvětvenou rodinou i lidi osamocené, lidi zbožné i unikající před zákonem, lidi upovídané i mlčenlivé, pracující i takové, jejichž jedinou snahou je přečkat další den. Mému návratu předcházelo dlouhé odloučení, ale s každým návratem si víc a víc uvědomuji, odkud jsem i kdo jsem.

PŘEDNÁŠKY

ČESKO-MAKEDONSKÉ STYKY V PRŮBĚHU STALETÍ

přednáška prof. PhDr. Ivana Dorovského, DrSc. O méně známých česko-makedonských vztazích. **Prof. PhDr. Ivan Dorovský, DrSc.** (* 18. května 1935, Čuka, řecká Makedonie) je český balkanolog makedonského původu. Působí jako literární vědec, překladatel, básník a publicista, univerzitní profesor (nyní emeritní profesor na Masarykově univerzitě), slavista. Je též předsedou Společnosti přátel jižních Slovanů. Z Řecka odešel jako dítě během občanské války. Vystudoval na Filozofické fakultě v Brně ruštinu a bulharštinu. Po dokončení studií působil krátce jako středoškolský profesor, poté roku 1961 na brněnské univerzitě (filozofická fakulta). 1966 CSc. a PhDr., 1985 DrSc. a roku 1987 byl jmenován profesorem. Svojí vědeckou a uměleckou činností zasahuje několik oborů: literární vědu, jazykovědu, etnografii a folkloristiku, historii, kulturologii. Je členem Makedonské akademie věd a umění ve Skopji. Pořádá balkanologická sympozia na filozofické fakultě v Brně.

RUSÍNI v české kultuře od roku 1918 + Jaromír Tomeček

Podkarpatská Rus je přítomna v českém umění a kultuře, kterou rusínské téma inspirativně obohatilo za první republiky: vznikly např. prózy Olbrachtovy, Čapkovy, Durychovy, byly natočeny filmy (Vančurova Marijka nevěrnice, či Weissův dokument), namalovány obrazy, zaznamenány lidové písně a pohádky. Vzájemnou vazbu potvrdila krev Rusínů, kteří ve druhé světové válce bojovali a mnozí položili život za osvobození republiky. (Netušili, že už nebude jejich). V uplynulých letech v Česku ožil opět zájem o Podkarpatskou Rus a rusínské téma: Jaromír Hořec teprve po roce 1989 mohl vydat své básně věnované podkarpatskému rodišti; Dana Kyndrová, Rudolf Štursa či Karel Cudlín publikovali fotografické cykly; Olbrachtův Nikola Šuhaj ožil v Uhdeho a Štědrónově Baladě pro banditu v divadelní, filmové i muzikálové verzi. Čeští dokumentaristé všech generací jezdí na Podkarpátí za krásou krajiny, i pro poutavé příběhy o zemi a lidech (Pavel Štingl, Zdeněk Flídr). Významné vklady do českého umění přinesli zde žijící umělci s rusínskými kořeny, třeba divadelník Ladislav Smoljak, kytarista Štěpán Rak, malíři Jiří Sopko a Jan Kristofori. Podkarpatská Rus je maličká - na mapě vypadá jako růžek roztřepeného šátku. Přesto se do jednoho článku sotva vejde. Z pohledu Čechů tady (případně „tam“) byla odjakživa. Pořád je tu s námi, stále je i v nás. **dr. Agáta Pilátová (filmová kritička a kulturní publicistka)**

JAROMÍR TOMEČEK - Jaromír Tomeček pocházel z rodiny krejčího. Studium na klasickém gymnáziu v Kroměříži ukončil maturitou v roce 1925 a začal studovat na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. **Po dvou semestrech však studia přerušil a v roce 1926 odešel na Podkarpatskou Rus.** V Rákošíně pracoval jako úředník. Navštěvoval notářskou školu v Bratislavě a po jejím absolvování působil od roku 1929 v Podkarpatské Rusi jako správní úředník a obvodní notář, nejdříve v Dercenu, od roku 1930 v Lalově, od 1934 byl vedoucím notářem ve Volovém, dnešní Mežgorje. Zde se seznámil s Ivanem Olbrachtem, S.K. Neumannem, Karlem Čapkem, Vladislavem Vančurou a Karlem Novým.

V březnu 1939, po vyhlášení protektorátu a zaboru Podkarpatské Rusi Maďarskem, se Jaromír Tomeček vrátil na Moravu. Žil v Kroměříži a od roku 1940 v Brně, kde pracoval jako úředník Zemského úřadu. V roce 1944 byl totálně nasazen jako dělník v brněnské slévárně. Po roce 1945 pracoval Jaromír Tomeček na Zemském národním výboru jako tajemník Zemské kulturní rady. Právnická studia zakončil v roce 1946. Od roku 1948 byl ve Studijním a plánovacím úřadě v Brně redaktorem publikací převážně zaměřených na vztah architektury a životního prostředí. V letech 1954-62 působil jako redaktor časopisu Host do domu. Poté se věnoval spisovatelské tvorbě.

Do literatury vstoupil Jaromír Tomeček koncem 30. let 20. století časopiseckými fejetony. Soustavně se literatuře začal věnovat během německé okupace, kdy debutoval knihou povídek o zvířatech a přírodních obrázků pro děti *Vuů se směje*. Jako novinář přispíval Jaromír Tomeček do mnoha periodik: **v roce 1934 debutovat fejetonem Rozhovory Podkarpatských hlasech**, v letech 1935 - 43 psal do Lidových novin črty, na jejichž základě vznikla kniha *Vuů se směje*. Po roce 1945 přispíval do časopisů *Kultura*, *Nový život*, *Literární noviny*, *Plamen*, *Host do domu*, *Krásy domova*, *Tvorba*, *Věda a život*, *Lidé a země*, *Naše rodina*, *Literární*

měsíčník. V denících Rovnost a Práce publikoval fejetony a črty, které pak byly použity v knihách Kameje, Dteky tich a Závaží času. Dále publikoval v Brněnském večerníku, Svobodném slově, Lidové demokracii, aj. Po roce 1990 publikoval v časopisech Rok, Malovaný kraj, Svobodné slovo, Lidové noviny.

Jaromír Tomeček je autorem mnoha předmluv, doslovů a také katalogů výstav. Spolupracoval s Československým rozhlasem. V letech 1929-39 přispíval povídkami do košického vysílání. Od roku 1943 byl častým hostem vzdělávacích i zábavných pořadů. V roce 1963 se účastnil rozhlasového pořadu Sedmilháři a v roce 1972 Rukopis na mém stole. V roce 1989 byl hostem pořadu Po pěšinách domova. Spolupracoval s Československou televizí a podílel se na většině dílů cyklu Lovy beze zbraní. Je spoluautorem scénářů pořadů Sólo pro... lesy a Zahrada slunce.

ANDY WARHOL is Андрій Вархола

Andy Warhol, byl americký malíř, grafik, filmový tvůrce a vůdčí osobnost amerického hnutí pop artu. Jeho rodiče byli Rusíni (pocházeli z obce Miková nedaleko Medzilaborců), kteří podobně jako tisíce Slováků a rovněž Čechů odcházeli za oceán, kde hledali práci a nový lepší život. V multimediálním programu bude představen pohled na Andy Warhola přes optiku Rusínů, kteří neustále hledají a nacházejí v jeho tvorbě a životě rusínské črty. **Program představí Mgr. Jozef Keselica, předseda The Andy WARHOL POP ART Clubu ve Svidníku.**

DIVADLO

BALADA PRO BANDITU Divadlo Husa na provázku Brno

K jedné ze svých nejproslulejších inscenací se pozítří vrátí brněnské Divadlo Husa na provázku. Po třiceti letech zde uvedou Baladu pro banditu. "Chceme vzdát hold jedné velké legendě Provázku. Nás všechny slavná inscenace Zdeňka Pospíšila nějak ovlivnila," komentuje comeback režisér Vladimír Morávek. Dodává, že nepůjde o žádnou repliku titulu, který v roce 1975 zrodil hvězdy jako Iva Bittová, Miroslav Donutil a Bolek Polívka.

Morávkova Balada pro banditu bude mít jiné hudební aranžmá původní hudby Miloše Štědrone a vlastně i jiné vyznění. "Nám nejde o konflikt muž versus svět, ale muž versus jeho srdce," vysvětluje režisér. Nikola Šuhaj loupežník v tomto novém podání zjistí, že selhal v milostném vztahu, a smrti se vydá vlastně dobrovolně. Někdejší country názvuky Štědroňovy muziky jsou pasé. Trojice živých muzikantů na jevišti zahraje v duchu etnické muziky. Jako reminiscenci legendární inscenace, jejíž songy už dávno zlidověly, lze chápat scénu. Od stropu budou viset ohořelí havrani a diváci budou sedět naproti sobě. "Publikum utvoří břehy stejné řeky, do níž se dvakrát vstoupit skutečně nedá," doplňuje dramaturgyně Bára Vrbová. V dojemném příběhu o velké lásce a ještě větší zradě si mileneckou dvojici zahraje Eva Vrbková, bandita připadl Janu Zdražilovi. Původní novinkou budou dvě sloky, které libretista Milan Uhde připsal k hitu Zabili, zabili a Nepovědej milá mamince.

SLOVANSKÝ JARMARK

OCHUTNÁVKA VÍNA POTRAVIN + slovanský JARMARK (30. - 31.5.2014) s vystoupením **rusínských folklórních skupin SKEJUŠAN, RUTHENIAN** a skupinou LIVADA (Makedonie, ČR). Součástí jarmarku bude i závěrečný hudebně-kulinářský večírek na Starém pivovaru.

HARMONOGRAM (změna programu vyhrazena)

DATUM	ČAS	MÍSTO	AKCE	TYP
28.5.2014	16:00	Nadsklepí	STÍNY ZAPOMENUTÝCH PŘEDKŮ (Ukrajina / Rusko 1964)	projekce s přednáškou v rámci Kánonu filmu
	20:00	Nadsklepí	PŘED DEŠTĚM (Makedonie 1996)	Projekce s přednáškou
29.5.2014	17:30	Nadsklepí	AQULEIA – křižovatka římské říše	Derniéra výstavy
	18:00	Dům kultury	BALADA PRO BANDITU (Divadlo Husa na provázku)	Divadelní předplatné A
	21:00	Scéna	SAMOTÁŘI (ČR 2004)	film
30.5.2014	09:00 20:00	Velké náměstí	SLOVANSKÝ JARMARK	Tradiční řemeslný jarmark s ochutnávkou makedonských vín, jídel a rusínských specialit
	15:00	Velké náměstí	RUSÍNSKÉ FOLKLÓRNÍ SOUBORY	Každou hodinu kratší vystoupení rusínských souborů
	16:00	Muzeum	DANA KYNDROVÁ: Podkarpatská Rus	vernisáž
	16:00	Muzeum	RUSÍNI v české kultuře od roku 1918 + JAROMÍR TOMEČEK	Přednáška dr. Agáta Pilátová
	17:00	Velké náměstí	RUSÍNSKÝ SVATEBNÍ OBŘAD (SKEJUŠAN)...	Komponovaný program rusínských folklórních souborů
	18:00	Dům kultury foyer	SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ FESTIVALU	Vernisáž výstavy, ochutávka makedonských vín a jídel, koncert skupiny Baklava
		Dům kultury foyer	SLOVANSKÁ KARIKATURA OSTEN + FEDOR VICO: Rusíni sú mlčiacia menšina	Vernisáž výstavy slovanských karikatur z muzea OSTEN ze Skopje a karikatury Fedora Vica
		Dům kultury – hudební sál	BAKLAVA (Makedonie)	Koncert významné makedonské skupiny
	20:00	Dům kultury - Divadelní sál	JAVORY 50 LET	Koncert jubilejní
	21:15	Dům kultury - konferenční sál	IVANA JAŠMINSKÁ : RUSÍNI	Vernisáž výstavy o přestávce koncertu Javory 50 + ochutávka vín + jídla rusínského
	20:00	Nadsklepí	VELKÁ VODA (Makedonie 2005)	film
	21:00	Scéna	BALADA PRO BANDITU (ČR 1977)	Zahájení letního kina
31.5.2014	09:00 14:00	Velké náměstí	SLOVANSKÝ JARMARK	Každou hodinu od 10:00 vystoupení souborů rusínských a makedonských
	10:00	Velké náměstí	PODKARPATSKY MY RUSINI ...	Komponovaný program folklórních souborů Skejušan + Rutheniem

	14:00	Dům kultury	O MORAVSKÉHO ZPĚVÁČKA - soutěž a galaprogram	první ročník přehlídky vítězů oblastních regionálních kol soutěže ZPĚVÁČEK s hosty (Dušan Málek, Martin Hrbáč, Vlasta Grycová ...). Jako hosté vystoupí i nejlepší dětské zpěváčky jiných slovanských zemí
	17:00	Nadsklepí	SLAVNOSTNÍ UKONČENÍ FESTIVALU	vernisaž výstavy fotografií + koncert + ochutnávka makedonských vín
		Nadsklepí	ČESKO-MAKEDONSKÉ STYKY V PRŮBĚHU STALETÍ	Přednáška prof. PhDr. Ivan Dorovský, DrSc.
		Nadsklepí	ATANAS TALEVSKI: Neznámá Makedonie	vernisaž výstavy fotografií
		Nadsklepí	KRSTE BADAROVSKI s hosty (Makedonie)	koncert české a makedonské hudby
	20:00	Starý pivovar	ANDY WARHOL is Андрій Вархола	Multimediální program Josefa Keselici (muzeum A.W.)
	20:00	Nadsklepí	SAMOTÁŘI (ČR 2004)	film
	21:00	Scéna	DÍKY ZA KAŽDÉ DOBRÉ RÁNO (ČR 2005)	letní kino
	22:00	Starý pivovar	Rusínsko-makedonský večírek s ochutnávkou makedonských vín, rusínských specialit a hudbou LIVADA (Makedonie)	závěrečný společenský večer

ORGANIZACE

Hlavní pořadatel a finanční pomoc:

DŮM KULTURY v Kroměříži, Město Kroměříž, Zlínský kraj, Fond kultury ČR, ...

spolupráce:

Evropská kulturní stezka sv. Cyrila a Metoděje, Associazione Culturale Mitteleuropa, Informační centrum Kroměříž, Knihovna Kroměříž, klub UNESCO, Muzeum Kroměříž, Forfest Kroměříž, Společnost přátel jižních Slovanů, Spolek přátel Podkarpatské Rusi, Rusini.cz, Centrum na podporu integrace cizinců ve Zlínském kraji ...

záštity :

prezident České republiky, ministr kultury ČR, ministr školství ČR, starostka Města Kroměříž, Česká centra Kyjev, velvyslanectví Makedonie, Slovenska, Černé Hory, Chorvatska, Ukrajiny (v jednání i Srbska, Polska, Maďarska, Rumunska), Dům národnostních menšin (Ukrajina, Rusíni), Forum Slovanské Kultury (Slovinsko), Okružly stol Rusínov Slovenska , Molody.Rusyny, ...

KONTAKT

Jiří Králík, ředitel

Dům kultury v Kroměříži,

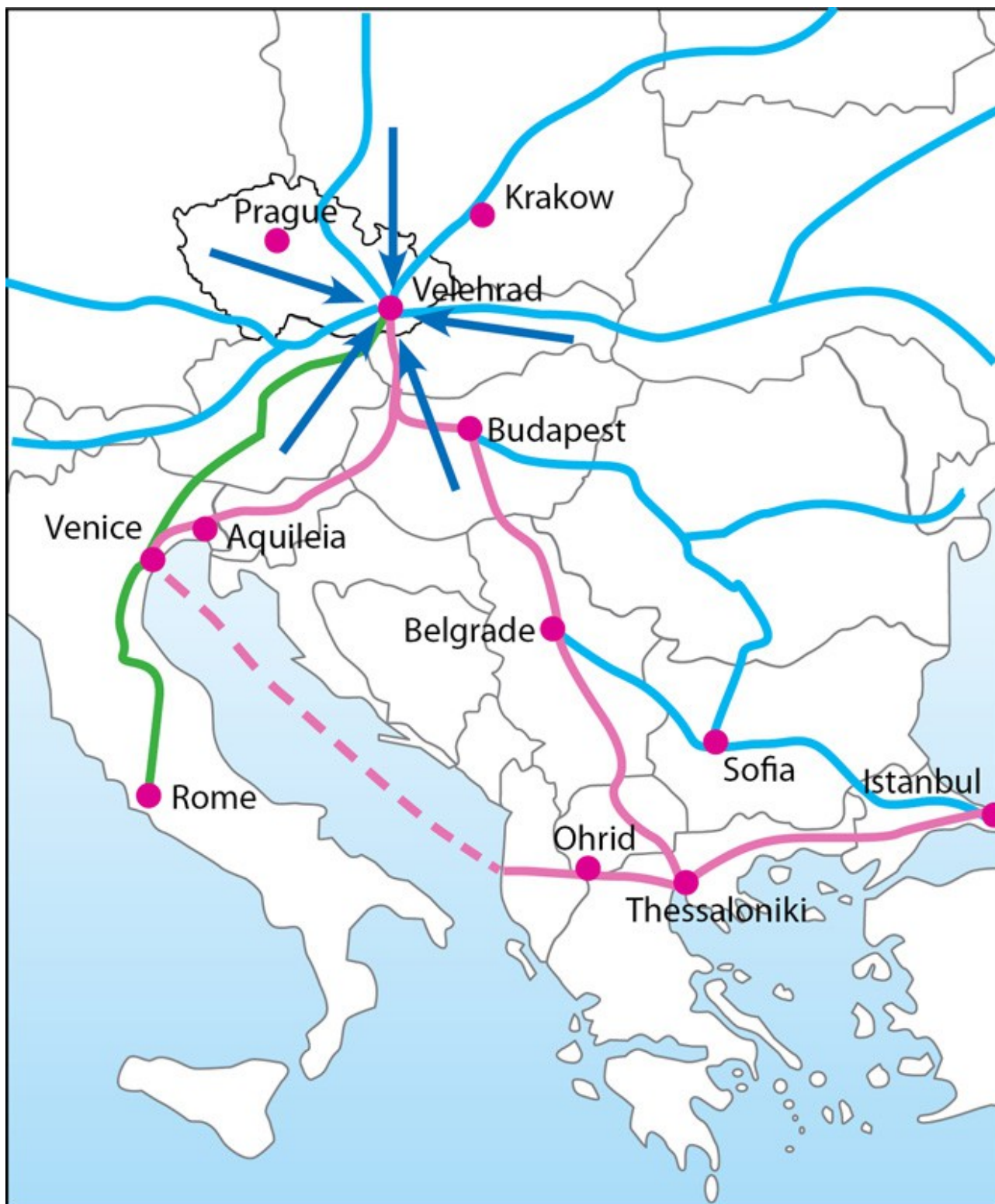
p.o., Tovačovského 2828

767 01 Kroměříž

tel : 602 704620,

jiri.kralik@dk-kromeriz.cz

EVROPSKÁ KULTURNÍ STEZKA SV. CYRILA A METODĚJE

Příchod slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje na území Velké Moravy v roce 863 je pokládán za významný okamžik v historii nejen České republiky, ale rovněž většiny slovanských národů. Jejich misie měla zásadní vliv na společnost, kulturu, vzdělanost, písmo a víru. Tito bratři stáli u počátků české státnosti. Jejich misie ke slovanským národům dokonce vytvořila základy současné Evropy. Záměr vytvoření Evropské kulturní stezky sv. Cyrila a Metoděje je proto důležitým krokem k připomenutí a inspiraci cyrilometodějským odkazem, zhodnocení křesťanských tradic a kultury zemí spojených s misí Cyrila a Metoděje, propojení historicky významných poutních míst a církevních památek, podpora cyrilometodějské kultury a tím spojené naplňování základních prvků, na nichž je Evropa založena.

